

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Imago Primi Saecvli Societatis Iesv

Bolland, Johannes

Antverpiae, 1640

Oratio Tertia. De institutione & propagatione Sodalitatum B. V. Mariæ,
deq[ue] vario per eas à Societate collecto fructu.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97844](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97844)

tam numerosâ prole gaudent esse propagatam, suas esse partes intelligunt, quâ pollent auctoritate, Deum in causâ nostrâ interpellare; vt iisdem quibus ipsi præcessere vestigiis insistentes, in eiusdem gloriæ communionem venire possimus.

ORATIO TERTIA.

*De institutione & propagatione Sodalitatum B.V. MARIÆ,
deq̄ vario per eas à Societate collecto fructu.*

*Habita ad Sodales Supremi Concilij Senatores, aliosque Optimates
Mechliniæ anno seculari.*

Societatis nostræ diuinitus institutæ, & Apostolicæ Sedis auctoritate confirmatæ, centesimus hic annus est; quo, veteri receptaque consuetudine, memoria decursi temporis renouatur, & functionum, quibus ea creuit, recognoscuntur fructus, gratiæque secundum Deum aguntur Superis: quorum adspirante fauore, eam, quâ non absque stupore fruimur, maturitatem sunt adeptæ. Quod si fieri in ceteris par est, quo me animo esse oportet in hoc meo Parthenio munere? quas agere gratias Virgini, cuius patrocinio & tutelâ, cum hæc nostra Sodalitas, tum orbe toto propè innumeræ floruerint? quo affectu gratulari non tantum præsentibus, sed iis etiam, ad quos peruenire mea vox non poterit, tam vberi tamque vario percepto fructu? Nolui ego vnus ingratus esse in Virginem; nolui in Sodales à Virgine adoptatos inhumanus. Hæc causâ fuit Parthenium hunc cœtum hodiernâ die cogendi: quem cum video, fateor dicendi me nouo quodam & inusitato desiderio excitari. Adeste animis, & quem magnæ Matris honor exigit, fauorem beneuolentiamque comodate. Quæ pollicitus duo sum, Virgini gratias, & vobis gratulationem, tum demum præstabo, cum ostendero, quibus initiis, & quàm singulari Dei munere coaluerint Sodalitates hæc Partheniæ; beneficiaque recensuero, & quæ in singulos per eas propria, & quæ communia in Ecclesiam congescit vniuersam.

*Sodalitates
vnde
dictæ.*

Marcum Porcium, illum sapientem, gloriari solitum accepimus, Quæstore se, receptis sacris Idæis Magnæ Matris, constatam Sodalitatem, in quâ victu & poculis ætatem cum æqualibus oblectarit suam: vnaque, quantum aliunde intelligo, causâ fuit cogendi hunc cœtum, voluptas corporis, specioso inumbrata religionis pallio. Qui enim coibant, Sodales se appellabant ex eo quod soli non ederent, quodque simul plures, collatis, vt quidam volunt, symbolis, genio indulgerent. Mansit ea res, delataque magnâ comprobatione ad exteros fuit, tamquam idoneum socialis vitæ vinculum, & ad nos vsque propagata: quorum in viribus frequentes vulgò visuntur ciuium cœtus, Porciani illius æmuli, vnde & nomina mutantur sua. Quibus ego cœtibus concedam non repugnanter cetera, si modò nomina ista, quæ etsi ab illâ origine, iam tamen pridem sanctiora vsu facta, cœtibus iis vindicauero, qui Matris verè Magnæ, non Pessinuntia nescio cuius, ab Attalo ostensa, sed æterno
Dei

Dei consilio electa, iucundissimâ tutelâ gloriantur. Quid vindicare me dico nomina origini alienæ imputata, quæ si conuenire his cœtibus non minùs quàm propria contendam, nemo possit reprehendere? Nihil profanis, nihil vanis debeamus: Sodales esse, & in Sodalitates coire dicamur, quia simul edimus, non cibos quibus farciuntur faginaturque corpora, sed puriores alios, quibus immortales æternæque mentes recreantur. Quis non vegetior intellectu, quis non promptior affectu, quis non spiritu feruentior, auditis cohortationibus quæ habentur, exemplisque quæ præbentur obseruatis, ex his cœtibus ad munia sua partesque hominis Christiani discedit? Quid de epulo dicam diuinissimo, cuius ferculum vnicum, C H R I S T I caro integerrima; potus vnicus, eiusdem sanguis pretiosissimus; quibus omne deliciarum genus continetur? cùm toties ad id epulum communiter adhibeamur, nõnne iure meritissimo Sodales ab hoc etymo nuncupabimur?

*Cur cœtus
Parthenij
Sodalitates
dicantur.*

Video hæere me in orationis meæ vestibulo; tenet me nominis nostri ratio, sed interiora iam pridem ad se vocant: quò si placet sequi, ducam quâ duxit viâ auditores suos Vindex noster, idemque sapientissimus Magister C H R I S T V S, qui ductam à vilibus & contemptis initiis admirabilem Ecclesiæ suæ maiestatem ac magnitudinem cùm ob oculos vellet ponere, eo consilio, vt quàm plurimos ad eam tamquam ad diuinum quiddam alliceret; assimilauit grano sinapis, quod cùm minimum sit, in arborem sensim excrescit patulis diffusam ramis, quibus volucres cæli succedere, in iisque nidos concinnare per Syriæ Palestinæque campos, hisce nostris feliciores, perhibentur. Quod veniã vestrâ fiat, eidem grano Partheniam ego hodie Sodalitatem comparabo: quam à minimo ortam, breuissimo temporis spatio adeò se altè extulisse, adeoque longè & latè diffudisse in omnem orbis partem, videmus, vt admirationem audientibus, nobis autem iucundissimam excitet voluptatem. Quid fingi humilius potest molitiunculis puerorum prima Latinitatis elementa condiscendum? quibus vt nulla maturitas, ita cogitationes de rebus diuinis, officioque Christiani hominis, suscipi solent inconstantes & imperfectæ, minimeque dignæ quas viri exercitati rerum vsu, doctrinisque expoliti, audiant, nedum æmulentur. Atqui his tam præclari operis inceptoribus debemus id omne quod geri videmus & audimus à tot Imperatoribus, Regibus, Dynastis, Purpuratis Ecclesiæ Patribus, infulatis Præsulibus, ceterisque Reipublicæ Christianæ luminibus, ac denique ab infinitis numero Congregationibus, toto diditis & dissipatis terræ ambitu. Audite hoc, A. V. iterum dicam, & ad gloriam dicam (pudeat fortassis inceptionum diuinarum rudes, me fanè non pudet) puerulis prima Rudimenta balbutientibus res hæc tota Parthenia debet, quod piscatoribus nihilo spectabilioribus acceptum refert Ecclesia vniuersa. vt vel eo argumento à Deo se esse prober, cuius est proprium maximis quibusque rebus molendis auctores adhibere, nullâ homines aut generis, aut sapientiæ, aut experientiæ famâ commendatos. quò clariùs omnes perspiciant, non humanas esse molitiones, sed diuinas. Ex Belgio hoc nostro (audite Belgæ, & in Deum gloriam refundite) ex Belgio hoc, inquam, nostro Ioannes quidam Leonius

*Ecclesiæ
similis
grano
sinapis.*

*Sodalitatem
initia
partia.*

*Joannes
Leonius
Sodalita-
tibus dedit
initium.*

trans Alpes tulit semen, quod purissimo Romano solo, medios inter pueros, quos præceptis Grammaticis susceperat instruendos, ferere aggressus, industriæ laborisque sui, quantum sperare fructus numquam posset, in ipso satu animaduertit. Vidit siquidem pietatis in Deiparam, aliarumque virtutum, tenella quidem illa, sed sincera provenire germina; mox & furculos grandiusculos succrescere, arbuticulam denique fieri, omnino pulchram, visendamque incremento raro, & crebris quasi bacis primitiarum virtutum. Non possum hinc longiori oratione exsequi paruulorum obsequia, quibus Virginis Deiparæ, matris iam suæ, tutelam & opem, sibi Ecclesiæque nitentur demeteri: non possum munia, quæ vel vnum in locum coacti simul omnes, vel partiti temporibus locisque suis singuli, obire satagebant. verbo dicam, ea factitabant, quibus oculos omnium in se conuerterent, ipsumque excirent Ecclesiæ summum caput Gregorium XIII. qui cœtum nouellum, teneramque arbuticulam rigandam censuit ne exaresceret, rigauitque amplissimis priuilegiis: quibus velut exhilarata, radices in vnâ Vrbe egit omnino altas, paresque oneri speratæ molis, ac ramos per orbem, quam longè lateque Christianusest, densissimos patentissimosque; diffudit: vt iam nullus propè sit in terris locus, quò non pertigerit Sodalitatis illius, humillimis initiis ortæ, præclarum aliquod & illustre monumentum. Quod vt fieret, curæ semper fuit hominibus nostris, estque etiamnum commendatissimum, vt quò mysteria Religionis orthodoxæ, eodem secum Virginis cultum ferant: quem cum sciant diuinissimo hoc Sodalitatum Partheniarum inuento contineri augerique maxime, nisi ad has vnâ cum Religione propagandas omnem operam, omne studium, omnes denique cogitationes conuerterint, muneri suo factum esse satis nequitquam arbitrantur. Iaponum vltimo submotorum Oceano seuerissimis legibus & decretis omnes circummunitæ oræ aduersus Christianos tenebantur; penetratæ sunt, audente & monstrante viam Xauerio: quem mox secuti ex hoc nostro orbe per immensa æquorum spatia strenuissimi Socij, vnâ cum sacris Religionis Christianæ altera Sodalitatum sacra, non patulo felicius, quam sua propinquo Latio fabulosus Æneas, intulerunt. Igitur & Iapones vltimi hominum iam his cœtibus dant nomina: & cum luce palam non possint, silentio & per tenebras coeunt ad Sodalitates, tamquam ad Christiani roboris palestras, in quibus vires colligunt, quas ad cruces, ad rotas, ad ignes, ad tormenta omnibus recto sæculis inaudita, fortissimi athletæ conferunt & consumunt. Quid Indiis vtrisque ad orientem occidentemque solem easdem ostensas apertasque referam? Ab vno Gregorio Cisnero nauissimo viro trecentas constitutas, Annales nostri prodiderunt. Quo quid potest ad nominis immortalitatem pulchrius commemorari? quid ad veram gloriam magnificentius? Non ille quidem vllam sui nominis commendationem spectauit; viuet tamen memoriâ sæculorum omnium, neque erunt tam ingrati illi quibus laborauit, vt de tanti viri incredibili pietate conticescant. Vix ipse mihi impero ne excurram, & debitas tantæ virtuti persoluam laudes; sed vestra me reuocat expectatio, quam postulare intelligo, vt de reliquis terrarum oris breuiter exponam, quam frequen-

*Sodalitas
B. Virginis
breui tempore
latissime diffusa.*

tibus fuerint & ipsæ Sodalitatis, ab æmulis in hoc genere Sociis celebrata. Sic igitur paucis habetote: Societas hæc nostra una animis & voluntatibus, diuersissima locis ac muneribus, primo suo sæculo tantum incrementi cepit, vt domiciliis iam habiter omnino octingentis: quorum ex pluribus frequentissimâ excursione vicina lustrat dislitaque loca, que operâ non minori, quàm si propria habeat, procurat & excolit. Atqui domicilium omnium scitote esse nullum, quod non aliquot sub nomine Deiparæ cœtus cogat: maiora, senis ferè septenisve gaudent. quos si libeat ad calculum omnes reuocare, comperietis conuentuum posse aliquot millia numerari, quibus eadem instituta eademque leges imperiunt communem quamdam vitam ac vigorem; vt quod ramis ab eodem quasi prognatis eductisque trunco vsuuenire cernitis, eodem vt omnes succo nutriantur & aulescant, id continere intelligatis Parthenicæ arbori nostræ.

Quantus
sit Congre-
gationum
numerus.

Agite verò, quoniam ad arboris similitudinem rediimus, hæc nostra tam ampla quas habeat oppòrtunitates, mecum recognoscite. De Ecclesiâ velut amplissimâ arbore dixit CHRISTVS: *Volucres celi veniunt, & habitant in ramis eius.* Idem in nostram quàm aptè quadret, an non animaduertitis? Nam siue volucres cæli eo loci homines significant, cum sanguine & dignitate, tum eruditione & virtute conspicuos, quos innumeros accepit fouitque inde à primis incunabilis Ecclesiæ; siue etiam eos qui cæli commercia consectantes, animum à terrenâ contagione auocant; quis non intelligit, sacros hos cœtus in huius gloriæ communionem admitendos? ad quos conuolant indies tot genere & dignitate illustres, tot omnibus exculsi disciplinis, tot virtutum ornamentis conspicui, tot cælestis vitæ imitatione singulares. Non hîc ego veteres eruderabo, remotosque à memoriâ horum temporum: sed quorum adhuc virtus aut viua spîtat, aut sacris impressa locis, monumenta seruat numquam intermoritura. Quis te fileat, magne Ferdinande, Romanorum hoc nomine Imperator Secunde, nuper cælo dignate? quò te euexit incredibilis tua pietas, omnibus testata officiis, in Virginem præsertim Deiparam. de quâ tibi conciliandâ cum cogitares, sciresque gratissimum id fore, si numero accederes Sodalium eximiis illi obsequiis deuinctorum, diu multumque dubitasti quò te verteres, quibus potissimum te adiungeres, qui pater esses omnium; donec consilium reperisti plenum sapientiâ. Accipite quid repererit ingeniosus amor, dignum memoriâ posteritatis sempiternâ. Statuit se diuidere & impertiri, quâ ratione posset, quàm plurimis. Per Austriam suam vtramque, per Vngariæ Bohemiæque Regna, per Stiriam, Carinthiam, Carnioliam, quotquot essent sub Virginis nomine constitutæ Sodalitates, tot fieri postulauit voluntatis suæ testes, omniumque tabulis inscriptum legi Ferdinandum Secundum Virgineum clientem. Nec suarum contentus ditionum tabulis, prouinciis etiam remotissimis supplicauit: Belgio in primis nostro, cuius in vltimis finibus celeberrima Congregatio Duacena Ferdinandi adscripto nomine etiamnum gloriatur. Ferdinandum Ferdinandus, patrem filius mox secutus, is cuius clementissimo atque ad eò optatissimo imperio se nuper subdidit Romanus orbis, consilium

Vir illu-
stres qui
Sodalitati
nomen de-
derunt.

idem iniit Virginem sibi demerendi. Quare cum variis per Germaniam Sodalitiis, tum nuperrimè Louaniensi in Belgio adscribi gloriosum sibi fore existimauit. Liceat nunc mihi hoc boni ominis causâ interfari: Quod gloriosum duxisti, Augustissime Cæsar, id ita quidem, vt tu duxisti, gloriosum est, quia coniunctum cum laude eximia; sed & gloriosum, vt ego interpretor, quia quot apices tui nominis impressos seruant religiosissima illæ chartæ, tot exstant exstabantque obuenturæ tibi diuinitus secundissimæ fortunæ notæ certissimæ, tot emerfuræ ex horum temporum densis nubibus ac procellis clarissimæ tuæ lucis infallibiles tesserae. Quarum de fide ne dubita; apparebit & illucescet breuî illa dies, quâ te laureatum, subactis hostibus, gratulabundus aspiciat & excipiat orbis. Teneant me diutiùs & abripiant, nisi resistam, meritissima Austriacorum duorum nomina: quod idem veteor ne mihi contingat, si alios commemorare cœpero totius Europæ spectatissimos. Plurimorum in primis litteris linguisque celebrantur Boicæ exempla pietatis: quæ ne alitius repetam, à Guilielmo Duce sapientissimo iuxta ac sanctissimo, quam multa quamque præclara, quasi per traducem propagata, in liberis & nepotibus ad hæc vsque tempora licuit admirari? Sed quid ego tam angustis limitibus orationem circumscribo? Nuper exhibitus mihi Sodalium amplissimus syllabus animum planè consternauit. Vidi Principum in eo, tamquam in stellato quodam firmamento, eximia quadam expressa lumina, quorum splendori intentis oculis incredibili voluptate perfruebar. Crescebat sensus, dum cum Principibus viris matronas Principes certantes de pietate in iisdem tabulis cernerem: legebam Augustas coniuges Mariam & Elisabetham, illam Maximiliani Cæsaris, hanc Caroli Galliarum Noni: quarum in vestigia Augustas Reginasque alias deinde ingressas, animaduertebam excitasse etiam in eo sexu admirabilem æmulationem. Ab aulis auertebam ad Ecclesiam oculos, & quis in eâ sacrorum Principum appareret sensus, auebam cognoscere: cum ecce tantus vbique splendor perstrinxit oculos, vt, ita me Deus amet, cum priori illâ maiestate in contentionem adduci velle videretur: secundorum enim occupatum tenebat splendor gentilitius, præsertim cum ad generis ac dignitatis splendorem accederet tam eximia diuinarum rerum intelligentia; à quâ æstimari diligique tam impensè Sodalitatum instituta, vt eadem ipsi tam frequentes tamque auidè amplecterentur, id verò multò maximè recreabat. Quot ibi Antistites sacrorum, quot Nuntios Pontificios, quot Patres Purpuratos magnâ meâ voluptate in tabulas Parthenias relatos suspexi? vt nunc alios infinitos præteream, quos aut sapientia, aut natalium lux, aut explorata virtus immortalitati commendauit. Virgent me angustie huius temporis, quibus circumscribere opus pænè immensum, mihi quidem molestum, sed iustas ob causas necessarium.

Hæ sunt igitur illæ volucres, quæ non impulsu naturæ, nihil arbitrantis, sed rationis lucisque è cælo cuiustræ prouocatione & ductu, ad ramos arboris nostræ Virgineæ conuolarunt. Sed quid magnum est aduolasse, nisi in iisdem habitent, vt arboris tutelâ commodisque perfruantur? Habitationem appello in aduendis Sodalitiis affiduitatem, coniu-

coniunctam cum obseruantia earum legum, quibus se singulæ com-
muniunt & tuentur. Utinam quidem possim de omnibus qui nomina
illi dederunt sua, quod de plurimis verè possim affirmare, assiduos in
eius cœtibus frequentandis & esse, & fuisse. Verùm eripiunt hanc mihi
voluptatem inita à multis vitæ rationes; quæ rerum publicarum gra-
uissimis negotiis implicata, optimis voluntatibus tantum solent otij in-
uidere. Quis Regum & Imperatorum districtas tot curis mentes, quis
Præfulum obnoxias & intentas suis sacris, adesse semper postulet? ne id
postulandum quidem semper ab his minoribus, quos causæ suæ sibi
vindican, resque domi aut foris necessaria. Possim tamen ex Belgio
nostro, quantumuis multos, præcipuos viros nominare, qui in maxi-
mis occupationibus religioni sibi ducant Parthenium cœtum suâ vel
ad vnum diem præsentia defraudare. Audio deinde, plurimis in pro-
uinciis assiduitatis virorum Principum vsurpari exempla omnino quo-
tidiana, quæ coram inspecta acriores subdant imitationis stimulos, lit-
teris consignata æquos rerum æstimatores rapiant in admirationem.
Audio denique in primario Christiani orbis theatro confessum repe-
riri, illi non absimilem quem olim Iugurtha Regum purpuratorum sibi
visum fuisse affirmavit: eosdem tamen eâ animi submissione Virginis
obsequium professos, vt, si vel vnicâ vice à Virgineo cœtu absuerint, le-
gitimas absentia causas per aliquem domesticorum confestim Præsi-
dibus exponant. His verè magnis dum animum oblecto, orationem
ad se reuocat promiscua clientium Deiparæ frequentia; in quâ tamen
non vulgaria se produnt virtutum decora. Quid agam igitur temporis
angustiis exclusus? hoc, si vobis probatur, consilio me expediam: neu-
tris me dabo, & vtrisque: ipsi potius Instituto, vnde omnia manant
vtrorumque ornamenta & commoda, breue sed plenum dignitatis elo-
gium impertiam & finiam. Nihil hoc Instituto vel ad speciem pul-
chrius, vel ad vsum fructuosius, vel ad tutelam, si occupetur, certius.
hoc continentur honestatis Christianæ omnia decora, hoc virtutum,
quæ summos infimosque ornent, omnes thesauri, hoc denique præsidia,
quibus tot infesta casibus, tot exposita periculis defendatur asseraturque
salus sempiterna. Hoc qui nacti, felices & beati. Quorum vos de nu-
mero cum esse video, quid ni faciam quod proposui ab initio; nactis
gratuler, gratiasque Virgini, per quam nacti estis, agam immortales?

Gaudete igitur hoc tam excellenti bono, cuius magna quidem per-
cipitis quotidie commoda; sed tum demum se prodet præcipua eius vis,
cum fatalis vos poscet hora, sarcinasque colligere, & per difficilem ho-
stibusque infessam funestissimam viam, hinc emigrare iubebit ad incer-
tam æternitatem. quem sensum creditis eâ horâ oboriri iis, qui totius
vitæ decursu ad arborem quam descripsi identidem conuolarunt, fixe-
runtque in eâ quasi nidum suum? Ego certè existimo fieri non posse,
quin ex solâ recordatione tam constantis suæ pietatis, capiant præci-
pua quamdam voluptatem, quæ dolores temperet, veritatque in fidu-
ciam metus, quos subiiciunt aliorum mentibus perplexissimæ in tam
incipiti re ac tempore cogitationes. Quis animus Populensis Ducis
(exemplum de innumeris vnum interpono) quis, inquam, animus piis-
simi

*Sodalitatis
fructus in
regularum
obserua-
tione consi-
stunt.*

*Sodalitatis
elogium.*

*Sodalium
in morte
solatium.*

fimi illius viri à Medicis iam depositi, quàm tranquillus & serenus fuit? cum testaretur palàm nihil tum se ex omnibus quæ in vitâ expetiisset, habere charius aut pluris facere, quàm clientelam Virginis, in quam se recepisset cum Sodalitatem iniuisset: huic se proinde Sodalitati omnia quæ habebat bona debere, & referre accepta dicitabat. quod filio in primis suo persuasum cupiebat: quem vt eandem Sodalitatem iniret, in itaque Virginem in matrem eligeret, etiam atque etiam hortabatur. Idem vobis consilium moriens dedit CHRISTVS, cum ex cruce Ioanni, tamquam primo Sodali Parthenio, vobisque in Ioanne, offensâ Matre, *Ecce*, dixit, *mater tua*. cœpistis nihilo quàm Ioannes segnitius vobis hanc Matrem demereri: eius porro vestigiis insistite, & ab eâ nullis rerum temporumque limitibus circumscriptam beatitatem expectate, quæ tot iam pridem felices fecit, fecit orbem vniuersum: cuius mutatum per tot Sodalitates vultum, & nescio quibus virtutum radiis feruientiore quoties intueor, toties eas referre gratias gestio, quas nemo per omnem æternitatem meritis eius pares valebit.

Sed quamuis impares, accipe tamen, Virgo, quales quales ex intimâ depromptas mente, intimoque sensu. nullus iam locus est in terris, nihil in vlllo loco sanctum, quod non vltro Sodalitatibus illis tuis, aut omnia se, aut plurimum certè sui, debere fateatur. Fatentur quotquot viuunt adstrictæ votis Familiæ Religiosæ, fatentur pænè omnes, plurimum sanctimonix ex sacrariis illis tuis ad suæ accessisse vitæ rationes. Ex iisdem agnoscit orbis Christianus, arcessiuisse se Ecclesiæ Antistites; Imperia, Cæsares; Regna, Reges; Respublicæ, Principes; Ciuitates, Magistratus; Concilia, Senatores; Tribunalia, Iudices. Te intuentur, tibi gratias agunt, vrbium passim prouinciarumque & Regnorum innouati vultus: quos cum lueur haberet languorque miserabilis, superuenisti, velut Pandora quædam, ô Virgo, apertisque nouæ pietatis tot apothecis, vnde petere tanto malo remedia possent, ostendisti; perierant, respirarunt. Gratias agunt, per Sodales hac ipsâ non amplâ in vrbe mille & trecentos, per aliorum Collegiorum Prouinciæ Flandro-belgicæ, angustis limitibus circumscriptæ, duodecies mille; per innumeros denique toto distributos terrarum orbe: quorum omnium addictissimæ tibi mentes, propensissimæ in te voluntates, quod nullis verbis satis possunt, quanto possunt affectu gratulantur.

ORATIO QVARTA,

*Inuitatio ad spirituales delicias, feriis Antecinceralibus:
dicta Louanij ad Academicos.*

Gustate & videte, quoniam suavis est Dominus, Psalm. 33.

QVod inter cetera fastidientis palati commenta posuit Philoxenus, eas nimirum carnes esse suauissimas, quæ carnes non sint; eosque pisces gratissimos, qui minimè pisces; id cuiusmodi sit, eorum iudicij facio, quos palato plus sapere quàm corde dicebat Plato. Ego tamen
fretus